Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Januari. 4 årg. N:o 1.

LJUS I HEMMET.

1882.

Flickan med bibeln.

Flickan med bibeln.

Nog har jag skäl att vara glad
När jag på bibelns helga blad
Kan skåda Gud, hans magt och ära
Och der med ödmjukt sinne lära
Hur han, som hög i himlen bor,
Är full af nåd, i kärlek stor.

Hvad har väl gjort att jag har fått
På jorden en så härlig lott,
Som inga uti länder hafva,
Som än i hednamörkret slafva?
Jo, bibeln skiljer mig från dem,
Den är mitt ljus uti mitt hem.

Den har fördrifvit hedendom
Ur våra bygder, då den kom,
Och lossat oss ur träldomsbanden,
Gudomlig frihet skänkt åt anden,
Dess ord har gjort, och gör allen,
Att jag är lycklig, frälst och ren.

Hvad godt jag har, hvad ljuft jag känt
Inom mitt hjerta, Herren sändt
Igenom denna bokens lära,
Och väl må jag den mycket ära;
Den är min staf, min skatt, mitt ljus,
Som leder mig till Faderns hus

Hvad *Ljus i Hemmet* alltid vill
Är leda hvarje menska till
Den boken, som är bäst af alla,
Som oss kan skydda från att falla
Och här upplysa hvarje hem
Med stjernan utaf Betlehem.

Vid början af det nya år,
Min önskan upp till Herren går,
Att mången själ, som är förlägen
Och tveksam om den rätta vägen,
Må genom ord, som läsas här,
Bli förd till Herren Jesus kär.

"I hafven ej gått denna vägen förut."

Då denna tidning når läsaren, har det gamla året försvunnit och några veckor fortskridit på det nya. Då vi sålunda stå vid början af ett nytt år, det gamla begrafvet och till en del äfven glömdt, huru allvarlig är icke den betraktelse vi böra göra för oss sjelfva, när vi besinna, att vi ej hafva gått den vägen förut.

Hvar finnas de vänner vi hade vid början af förlidet år? I många fall hafva våra leder glesnat. Några hafva inbergats i härligheten. Församlingen på jorden har lidit förlust häri-genom, och de förstföddas församling i himmelen har vunnit. Det förra årets lärdomar äro försvunna — skola vi behöfva lära dem på nytt i år? Skall glädjen bli vår i det kommande? Detta är något som endast Gud vet. Och vår sorg under det förflutna, hvad ha vi lärt häraf? Kanske har den varit så nyttig för oss, att vi hafva åtminstone lärt att säga: "ske din vilja, o Gud, äfven i det kommande; gif sorg eller glädje allt efter ditt eget behag."

Men okunniga som vi äro om det kommande genomgår oss en bäfvan, då vi höra ekot från Israels ledare säga: "I hafven ej gått denna vägen förut." (Jos. 3: 4).

En dylik bäfvan genomilade troligen det gamla Israel, då det hade öknen bakom sig och den svallande Jordan framför sig och hörde befallningen och löftet angående Guds ark. De behöfde mod och kraft för att kunna gå fram genom de svallande vågorna och till det land, på hvilket deras fötter aldrig hade trampat; och Gud, som insåg deras behof, tolkade deras hjertans språk och blandade löftet om sin egen närvaro och ledning med påminnelsen om deras egen okunnighet och svaghet. För hvarje steg skulle de bli ledde och uppmuntrade vid åsynen af arken och genom löftet: "såsom jag har varit med Mose, så är jag ock med dig." (Jos. 3: 7).

Må vi alla få höra dessa gudomliga orden såsom en försäkran i alla tider: "han bevarar sina heligas fötter." (2 Sam. 2: 9).

För det naturliga hjertat är ovisshet oro, i det okända vemod och på obekanta vägar ligga inbillade faror. Och kanske finnas inga, utom de yngre, hvilka glädja sig öfver tidens fart och som i sina hjertan tro, att de kommande dagarne skola bli ljusare och bättre än de flydda.

Ungdomen tror det, men de, hvilkas erfarenhet är mera mångsidig, äro benägne att tänka annorlunda; de se med saknad tillbaka och med misstroende framåt. Och från deras sida sedt är det så, ty vi kunna vara vissa härom i allmänhet taget, att med åren följer både kunskap och sorg. Mandomen har pröfningar, som ungdomen ej vet om, och vi finna vanligen att de gamle hafva sina särskilda frestelser och pröfningar, egendomliga för deras ålder. Men det oaktadt tro vi att glädjen är mera jemnt fördelad i lifvet än många förmoda; och

detta är åtminstone visst, att Guds kärlek löper som en guldtråd genom varpen och inslaget af hela vår lefnad; och ett tacksamt hjerta skall upptäcka i alla dess delar något förljufvande och upplyftande och skall erkänna att han alltid funnit, att "alla Herrens vägar äro godhet och trohet."

Och derför uppmana vi dig, läsare, att fatta mod. I vår Herres namn tillönska vi dig ett *godt nytt år*, förväntande att så skall det blifva för dig; och äfven om stormen skall tjuta öfver din hjessa, du likväl skall finna att Herren är med i stormen, och den skall ej förorsaka att du lider skeppsbrott på tron; och att fastän år 1882 må medföra svåra förändringar och vägen ofta kan komma att synas mörk och ojemn, du likväl ej skall förlora den; ty Herren skall sjelf gå före dig och du skall finna att hans nåd är dig nog.

I hafven ej gått denna vägen förut. Det ligger något nedslående i dessa orden; men de förändras till ett segerrop, då vi sammanpara dem med den del, der Job uttrycker sig så här: "dock känner han min vandel väl; pröfvar han mig, skall som guld jag utgå" (Job 23: 10). Ja, han känner den. För honom är vår väg uppenbar. Hans ögon skåda slutet deraf, hans kärlek styrer den; hans hjerta ömmar för och vårdar sig om oss i hvarje svår pröfning och på hvarje stenigt ställe. Hans stämma hviskar i vårt öra: "han hafver behjertat din vandring genom denna stora öknen" (5 M. 2: 7). Han leder hvarje steg. "Befall Herren din väg och hoppas uppå honom; han skall väl göra det" (Ps. 37: 5).

Ja, öfverlemna det åt honom. Gå framåt med omgjordade länder, gå framåt vakande och bedjande, men också utan oro och fruktan. Slut dig som ett litet barn i mörkret tätt till din älskande fader, och du skall få känna hans hand håller dig. Anförtro allt åt honom. Håll intet tillbaka, nej icke ens dela bördan. Han vill bära både dig och den. Lemna den förseglade boken i hans hand och han skall öppna och förklara dess innehåll, då du behöfver att få veta det.

Antingen vägen under året blir ljus eller mörk, om du skall verka, vänta eller lida, låt allt ske till hans ära. Helga året åt honom allena och helga hvarje steg du tar under det samma. Vägen må vara mycket ringa och bestå af vanliga pligter; kanske skall der ej finnas något storverk för dig att utföra, intet som ådrar dig andras beundran, hvarken från verld eller vänners sida; men Herren skall ej dess mindre bli förhärligad, blott hans vilja sker. Försäkra dig alltid om att han har valt vägen åt dig och icke du sjelf; och då skall allt bli väl. Det fins en gata i Jerusalem kallad "Via Dolorosa" eller den "sorgfulla vägen," så kallad enligt traditionen, emedan det var på denna väg, som Herren bar sitt kors, då han fördes ut till Golgata. Kanske skola vi få beträda en väg med detta namn. Det kan äfven bli vår lott att bära lidandets kors under året. Äro vi redo härför? Kanske skall ej kristendomen bli på modet alls, der vi vistas, utan en stötesten och förargelseklippa. Låtom oss bli trogna våra grundsatser, visa den rätta flaggan hvad än må hända. Låtom oss vara villiga att genom ondt och godt rykte "följa Lammet hvart det går," ihågkommande att vi icke äro våra egna utan höra honom till och att han ej blygdes bära ett tyngre kors och börda af lidande för oss. Se till att det blir en väg af verksamhet och bön.

Detta inbegripes i det helgande, vi förut omnämnt, men vi önska att ännu framhålla det på ett annat sätt och ännu mera till begrundande. Verka för något och bed om något; verka för någon och bed för någon. Föresätt dig att vinna själar för Jesus under årets lopp. Utvälj några vissa personer och hal dem såsom föremål för din bön. Det är godt att bedja för menniskor i allmänhet, men bättre att hafva något särskildt bestämdt ärende att komma med inför nådastolen.

"I hafven ej gått denna vägen förut." Sådant kan hända under året, som vi minst anat. Kanske skall Herren uppfylla löftet, som han så länge lofvat sitt folk: "si, jag kommer snart." Brudgummens ankomst är närmare nu än den någonsin varit förut. Han har länge dröjt, men han *skall* komma, och vi veta icke huru snart." O, må bruden vara väntande och hafva sin lampa brinnande, då han kommer! "Låtom oss icke sofva såsom de andre utan vara vakande och nyktra." "Salig är den tjenaren, hvilken Herren finner så görande, då han kommer."

Och äfven om Herren dröjer med att komma kan likväl måhända vår väg leda genom dödskuggans dal. Och skulle så hända för dig, som hör Herren till, skall du liksom israeli-

terna finna att han skall göra en väg för dig midt igenom Jordan, så att du skall kunna säga: "om jag än vandrar genom dödsskuggans dal fruktar jag intet ondt, ty du är när mig."

Men vi vilja ej sluta dessa få anmärkningar utan att säga några ord äfven till dem, som äro utan Kristus. Tänk: *utan Kristus!* Huru förskräckliga äro icke dessa orden! Läsare, som icke ännu är frälst, stanna en stund och besinna, huru förfärlig din belägenhet är, om du försummar den stora frälsningen, tillbjuden uti evangelium. Gud har i sin rika barmhertighet skonat dig till närvarande stund, fördragit och haft tålamod med dig; men om du sjelfviljandes försmår hans tillbud om frälsning, "står dig intet offer för synderna utan en förskräcklig domens förbidan och eldens nit, som motståndarena förtära skall." Fly till fristaden, sök Kristus, medan du kan finna honom, så skall detta år bli ett nytt och nådeligt Herrens år, som skall medföra en evig sällhet för dig.

Lifvet i London.

I en nyligen i England utkommen bok, *Solsken och skugga*, af den store nykterhetstalaren John B. Gough, förekommer åtskilligt af intresse, synnerligen om lifvet i London och försök som göras att förbättra de lägre klasserna. Han säger: "Folket på Londons gator både natt och dag är mycket tilldragande för mig och jag tröttnar aldrig på att ströfva omkring och betrakta dem. Det är mycket lätt att samla en massa folk: en häst stupar och inom några minuter måste en poliskonstapel komma och göra gatan klar. Jag åkte en afton till Midland jernvägsstation, hästen snafvade och föll. Strax kom en skara folk af män, qvinnor och barn. Hvilket stoj! Pojkar skrattade, qvinnor skreko vid hvarje försök hästen gjorde att resa sig, eller ock ömkade de sig öfver honom ropande: "hvilken skam, stackars åkare!" Den stackars bierdränkte mannen var totalt förbryllad. Jag tog en annan "kab" och snart lemnade jag scenen. Folket är ofantligt nyfiket. Stiger du i en vagn, stanna de för att betrakta dig och se hur det lyckas. Stå stilla och se åt ett håll och snart får du en skara omkring dig, som frågar: "hvad är det fråga om? Hvarför står folket och ser ditåt?" Du säger, du vet det ej, och likväl fortfara de att gapa.

Folket på gatan (de lägre klasserna) äro lätt hänförda. På vissa ställen i staden kan man få se en positivspelare, och omkring honom dansa unga flickor med lika stor ifver och förnöjelse som damerna på de mest ståtliga baler. Pojkar och flickor på gatan äro totalt ostyrbara. Efter tjugo års bortovaro från London fann jag dem vara precist lika dana som förr. Man hoppas dock nu, sedan skolgången blifvit obligatorisk, att detta skall bidraga till deras höjande. Men många af dem skolka skolan och polisen har ett svårt göra att finna reda på dem och föra dem till skolan igen. Men att fånga dem är ingen lätt sak. Polisen har visserligen långa ben och större kroppsstyrka, men han kan ej kila under hästen, ej krypa mellan hjulen på spårvagnen eller omnibusen, han kan ej gömma sin stora figur bakom en lyktpåle, och hans jagt efter pojken liknar en buffeloxe, som jagar en fjäril, hvilket vanligen slår felt och det sista kanske pojken gör är att på afstånd peka finger åt polisen.

Stundom fångas likväl en, och låtom oss nu höra hvad han säger. Man skall finna att han är listig, qvick, känslig, men fullkomligt elak — en riktig gatpojke. Hör hans lefnadsbeskrifning innan du dömer honom. Hans hem är en källare, hans moder är en smutsig tiggerska, hans fader är en drinkare, hans systrar äro, hvad deras bleka, vissnade, dystra ansigten vittna om, dåliga qvinnor. Han omgifves af orenlighet och grymhet, besmittas ständigt af synd och umgås med den arma menskligheten i hvarje usel form. Hans lefnadshistoria? Den är mörk utan en stråle af ljus; en historia, hvilken, om den kunde utforskas genom tårar och skrifvas i blod, ingen af oss skulle hafva nerver nog starka att genomläsa. Född och uppfostrad som han är midt i ett sådant förskräckligt elände, har han blifvit hvad han är. Huru kunde han växa upp gudaktigt, under det hela lifvets inflytande omkring honom bidrager till att göra honom i sedligt hänseende afskyvärd? Tag en af dina egna älskade söner och låt honom få den uppfostran, den pojken har haft, med alla det olyckliga lifvets erfarenheter, och han skall bli hvad denne är — icke bättre och icke sämre. Skulle du vara hvad du är, om din barndom och

ungdom hade tillbringats under allt detta förskräckliga inflytande, som omgifver honom? Tänk på detta och betrakta honom sådan han är; och kasta ej bort honom bland gatans usla qvarlefvor, utan hjelp honom, gif honom kunskap, lär honom hans "Fader vår" och undervisa honom om Jesus. Den gossen kan bli en Barnabas i stället för en Barrabbas. Ju mera vi veta om sådana vanvårdade stackare, dess mindre klandrande och mera älskande skola vi blifva. Han som kände allas hjertan bäst var den mest milde, då det gälde att behandla de okunnige. Han, som var så ren, sökte att vinna de syndiges hjertan, emedan han älskade dem; och sannerligen böra vi vara tåliga, ja alltid tro och hoppas på vårt försök att höja dessa olyckliga, och sålunda verka Kristi verk på jorden. Salomo säger att "dårskap hvilar i barnets hjerta;" och hvad kan man vänta af dessa pojkar, som födas och fostras på gatan. Jag har sett barn i kristna hem afvika från dygdens väg. Några söner tillhörande de rike och bildade ha blifvit fattiga och ohyfsade; men dessa drinkares och tjufvars barn, ha aldrig haft tillfälle att bli något bättre.

En fattig arbetare i Lambeth fann, då han gick hem från en trasskola, en liten gosse, som satt trött och utblottad på ett trappsteg vid gatan; han tog honom hem och fick höra hans lefnadshistoria. Gossen var omkring tio år; hans moder dog då han var helt liten, så att han kom ej ihåg henne; hans fader hade dött för ett år sedan, och detta i följd af dryckenskap. Möblerna i rummet såldes på begrafningsdagen för att betala begrafningen. Då gossen kom hem från grafven fann han en person som höll på att taga bort stickor och trasor från det usla hemmet, hvars tomhet gjorde det än mera ödsligt än förr. Gossen lemnade hemmet såsom utkastad på gatan. Första natten sof han på en gård; derpå fann han skydd i ett jernvägshvalf och sedan i en gammal omstjelpt omnibus. Sådan var hans lefnads erfarenhet. Kunna vi undra öfver att

"Han satt trött och utblottad på ett trappsteg."

brott och lastbarhet följa på ett sådant lif i London. Sexton hundra af dessa små pojkar samlades en gång ifrån gatan, och då vid undersökning erkände 162 att de hade varit i fängelse — icke en utan flere gånger, somliga af dem; 116 hade lupit bort från sina hem; 170 sofvo om nätterna i usla hus, der de betala några ören för nattlogi; 253 hade lefvat tillsammans af tiggeri; 216 hade hvarken strum-

por eller skor; 280 saknade hufvudbonader af något slag; 101 hade inga skjortor på kroppen; 240 hade aldrig sofvit i någon säng; 68 voro missdådares barn. Huru uppehöllo de sig? Jo, just som de kunde; med att sopa tvärgången på gatan; slå kullerbytta för andras nöje, sälja apelsiner, strykstickor, band och visor. För att belysa huru låg moralen är bland dessa, vill jag anföra hvad som hände i en trasskola, i hvilken fjorton eller femton pojkar voro. En söndagsafton, då klockan slog åtta, stego de alla upp och gingo. Läraren tog en liten af dem i armen och sade: "I måsten stanna, jag har ej slutat lexan ännu." Det svarades: "vi måste gå till vår affär" (business). Läraren frågade hvad det var; och gossen svarade att de måste skynda för att taga fatt på folket, då de gå ifrån kyrkor och kapell." Med andra ord — de voro ficktjufvar."

Då vi betrakta sådana taflor ur lifvet böra vi tacka Gud för hem och kristlig uppfostran samt söka verka för att icke våra städer bli lastens nästen. Vi skola framdeles anföra mera ur samma bok om hvarjehanda, både upplysande och nyttigt.

President James Garfield.

Det fins få män i historien, som på en så kort tid ha blifvit så allmänt oah så väl bekanta som president Garfield, den för icke längesedan döde presidenten öfver Amerikas Förenta Stater. Född och uppfostrad bland folket, känd blott af ett jemförelsevis ringa fåtal personer, tills kriget utbröt, steg han i anseende och gick från embete till embete, tills han valdes af ett fritt folk att styra öfver femtio millioner menniskor. Det fins så mycket lärorikt, inspirerande och tilltalande i denne mans lif, att vi göra våra läsare en stor tjenst med att påpeka åtskilligt deraf, synnerligen som vi veta att lefnadsbeskrifningar öfver verkligen utmärkta män mycket bidraga till att bilda en persons karakter. Det vi här komma att säga är ett kort sammandrag ur en väl skrifven och trovärdig lefnadsteckning, utgifven både i Amerika och England.

President Garfield föddes den 19 november 1831 i ett blockhus bygdt af hans fader, Abram Garfield, på en farm i Guyahogo grefskap, omkr. tre mil från Cleveland, i staten Ohio. Hans farfar hade varit en farmare i staten Newyork. Innan hans fader fylt två år dog hastigt hans farfar och lemnade hustru med flere barn efter sig i knappa omständigheter — en händelse af samma slag träffade sedan hans son, presidenten Garfields fader.

På faderns sida härstammade han från en Edvard Garfield, som lemnade England i sällskap med John Winthrop, John Endicott, och flere andre puritaner år 1635 och bosatte sig i Watertown, Massachusetts, för att söka den religiösa frihet, som dem nekats i fäderneslandet. Han hade sålunda ärft det puritanska blodet och den puritanska andan; och det förra tycktes löpa lika friskt och rent som det gjorde i deras ådror, hvilka landstego på Plymouth-klippan, och den senare syntes vara lika ärlig som den någonsin var i någon puritans ädla hjerta — den anda som gjort hela Amerikas folk till hvad det är.

Men lyckan hade icke mindre gynnat Garfield på moderns sida, ty äfven hon härstammade från puritaner, om man så vill kalla dem. Hon var född af en gammal slägt, hvars stamfader hette Maturin Ballou, en fransk huguenot, drifven ifrån sitt eget land. Han var en af de pilgrimer, som följde Roger Williams och bosatte sig i Cumberland, staten Rhode Island. Der bygde han ett kapell, som ännu kallas efter hans namn "Äldste Ballous bönehus." Der fans på den tiden hvarken såg eller spiksmeder och mycket få redskap, derför höggos bänkarne till af stora stockar med träben under — mer starka än vackra — men hvarje del af bönehuset genljöd af ett enkelt evangelium, förkunnadt i anda och sanning för ett efter frälsning hungrande slägte. Här predikade han så länge han lefde och efterföljdes af son och sonson och sonsons son, och så undan ända ned i tionde led. En af dem vägrade år 1775 att mottaga något understöd såsom predikant, och likväl var han så fattig, att hans son måste lära att skrifva på näfver i stället för papper. Från en sådan slägt härstammade hans ädla kristliga moder.

President Garfields fader var högväxt, stark och väl utbildad och i stånd till att utföra nästan huru tungt arbete som helst. Han var intellektuelt begåfvad, hade en stark viljekraft och mycken praktisk duglighet i sina göromål;

en man som kunde ha gjort ett djupt intryck på sitt tidehvarf och landets förhållanden, om han hade haft tillfälle dertill. Han hade likväl intet annat att göra än att brottas med den vilda naturen, för att uppehålla en älskad hustru och barn. En dag utbröt eld i skogen och började närma sig den hydda han uppfört och de tegar han afröjt och börjat innestänga. Så snart han märkte farorna sände han sin lilla dotter Mehetabel efter yxa och spade. Med sin lille son Tomas' och sin dotters hjelp började han arbeta för att motarbeta det härjande elementet, som hotade att göra honom och hans familj husvilla innan solnedgången. Under två timmars tid på en het julidag kämpade han mot elden, och slutligen blef han herre öfver den och räddade sitt lilla hem. Till ytterlighet uttröttad och varm satte han sig på en stubbe och förkylte sig i följd af den starka vestanvinden, som började blåsa, fick strupkatarr, som hastigt medtog hans krafter; och yttrade då till sin hustru: "jag har planterat ut fyra späda plantor här i skogen; jag måste nu lemna dem i din vård;" och derefter dog han. James var då endast ett och ett halft år, när han blef ett faderlöst barn. Vänner kommo från närgränsande familjer till stugan. Det fans endast fyra eller fem sådana på en och en half mils omkrets. Den hädangångne faderns och makens lik lades i en kista och han begrofs i ett hörn på hveteåkern, som var afröjd genom hans egen hand. Året efter denna svåra förlust känner enkan ännu efter mer än femtio års förlopp. Hvad kunde hon nu göra? En slägtinge till henne, som bodde i närheten, rådde henne att sälja farmen. Men då sade hon, skulle hon ha blifvit lemnad utan medel när skulden blifvit betald och ej haft en jordlapp qvar för att skörda så mycken säd på som till en kaka bröd. Hon kunde ej uthärda att tänka på att hon skulle behöfva att ligga sina slägtingar till last; och dessutom, "huru kunde hon lemna sin döde make i hveteåkern?" Följaktligen knäböjde hon i en vrå af stugan och framlade sin sak för Herren och bad honom visa henne hvad hon borde göra. Hon steg upp med lugn och en klar blick på saken, lyckligare än hon någonsin känt sig förut, sedan sin mans död. Hon bad sin äldste son Tomas komma till sig och framlade saken för honom. Hon skulle sälja en del af egendomen för att betala skulden och sedan försöka att behålla och odla det öfriga för hennes och hennes barns uppehälle. Gossen var knappt elfva år gammal, men han såg upp i sin moders ansigte och sade: "jag kan plöja och så, och hugga ved och mjölka korna och göra mycket annat." Hon tänkte och sade att han var ännu en liten pojke för att kunna åtaga sig så mycket, men hon tillade: "hjelper jag till så kanske skall det gå för sig; Gud har lofvat vara med enkor och faderlösa. Jag tycker jag kan ej flytta bort från detta ställe." "Vi behöfva ej göra det," sade gossen, "jag vill bo här och jag skall arbeta rigtigt hårdt." Sålunda började de att arbeta. Hon fann träd i skogen redan fälda; dessa klyfde hon till stängsel och inhägnade med sina egna händer; och med juli månads utgång hade hon och hennes gosse inhägnat, sått och gjort egendomen så pass mycket i ordning. Men hon insåg att det gamla förrådet i huset skulle ej räcka, tills den nya grödan blefve i ordning. Derför försökte hon uträkna, huru pass mycket de kunde ha råd till att dagligen förtära, tills den tiden kom. Under en tid åt hon sjelf endast två mål om dagen, trots sitt stränga arbete. Men hon upptäckte att "enkans förråd" ej skulle räcka från sommaren till hösten och derför utförde den tappra qvinnan sina stränga sysslor, under det hon åt endast ett mål om dagen. Hade hon ej haft den gamla hjeltemodiga andan uti sig, skulle hon ha dignat ned under 1834. Men hvad förmår icke en moders kärlek att uthärda för sina barn? Hon gick igenom svårigheterna, hösten kom och skörden var rik och hon sjöng af allt sitt hjerta med tacksamhet: "Herren är min Herde, mig skall intet fattas."

Man kan ej undra öfver att en moder, med sådan styrka och mod, med sådan ihärdighet och tapperhet, sådan gåfva att styra och ordna, skulle uppfostra en son, som skulle bli hvad han blef. (Forts.)

Barnens danande i hemmet.

Någon har sagt, att en moder har alldeles rätt, då hon helt entusiastiskt förklarar om sin lille älskling: "aldrig har det någonsin funnits ett sådant barn i verlden!" ty det har i sjelfva verket aldrig förut funnits *ett sådant* barn. Hvarje barn visar sig vid sitt inträde i lifvet som om det vore det enda barn i verlden, och det första barn; och det är då mindre likt andra menniskor än det någonsin skall bli. Vid sitt inträde i lifvet är det icke formadt efter någon annans mönster. Det eger att börja med inga förråd af idéer, som genomgått andra och gillats af dem. Det hvarken vet eller frågar efter hvad andra menniskor tänka. Den lille är sig sjelf en lag i alla saker som tillhöra tanke, smak och känsla. Han är så tillvida sig sjelf; och på detta sätt olik alla andra.

Lemnadt åt sig sjelf — om detta vore möjligt — skulle ett barn fortsätta att vara sig sjelf; men det lemnas icke så, utan kommer under en beständig ledning och uppfostran. Barnauppfostran utgör bildandet och formandet af ett barn. I hemmet utföres denna daning af föräldrar, tjenare och lekkamrater; under stundom hafva tillfälliga besökare en vigtig del deri. Hvad ett barn kommer att vara och göra i verlden, beror vida mer af det inflytande och den uppfostran det får i hemmet än af dess egna ursprungliga gåfvor och anlag. Det är barnets danande i hemmet som bestämmer, huruvida det skall bli likt de flesta andra barn eller mycket bättre eller mycket sämre. För barnet sjelft utgör detta danande af dess karakter allt, och det betyder väl icke mycket mindre för dem som äro intresserade af det samma — och hvem är icke detta i dess hem?

Ett barn har allt att lära och det måste lära det af andra. Det måste af någon lära sig äta, gå och tala. Det måste erhålla idéer om hvad som är och hvad som borde vara; detta sker genom hvad det ser och hör af sin omgifning. De första sex månaderna af ett barns lif danar det mer än någon af de följande sex månaderna; och dess behandling under denna tid har mycket att göra med lättheten af dess framtida daning, både hvad sinnelag och uppförande angår. Under de tvenne första åren lär ett barn mer än under hela återstoden af sitt lif tillsammantaget: mera af det som är det oundgängligt i lifvet, mera af det som bestämmer dess ställning bland andra. Då det är sju år gammalt, är det ganska väl afgjordt, hur mycket af ett barns ursprungliga jag som kommer att bibehållas i dess personlighet och hur mycket det kommer att bli likt sin omgifning. Vanligen är ett barns karakter till största delen danad, innan det är öfver sju år gammalt. Men daningsprocessen fortgår i större eller mindre grad så länge man är barn — och i viss mening äro vi barn så länge vi lefva.

Emedan hvarje barn att börja med är sig sjelf, bli källorna till och metoderna för dess daning i olika fall ganska olika. Det ena barnet är mer fallet för att taga efter än det andra. Det är ett misstag att tro, att hvarje barn vill göra just det, som det ser andra göra. Det fins barn som ega så mycken personlighet och individualitet, att de snarare äro böjda för att göra motsatsen till hvad omgifningen gör. Ett infall af egensinne eller envishet drifver somliga barn ganska tidigt till att vägra följa någon annans exempel eller råd. Det fins barn, som ha mindre vördnad, mindre tillgifvenhet och mindre förtrolighet än andra. De äro följaktligen icke alltid hågade att följa föräldrarnes exempel framför andras. De taga lika lätt intryck af tjenares, främmandes eller lekkamraters måhända mindre förståndiga sätt. En naturlig benägenhet eller böjelse åt ett eller annat håll drifver hvarje barn att röra sig åt det hållet hellre än åt det motsatta; följaktligen behöfver det *just i den rigtningen* en särskild eftersyn. Danandet af barn fortgår oupphörligt i hvarje hem, der sådana finnas; men det försiggår icke på samma sätt eller från samma källor efter samma metoder, ännu mindre åt samma rigtning i hvarje hem.

Det är icke heller alltid de direkta bemödandena vid danandet af barnet, som bidraga mest vid dess daning i hemmet. Ett barns sätt att uttala ord och att uttrycka sig, utgöra ett bättre prof på föräldrarnes vanliga sätt att tala i dess närvaro än på deras särskilda lärdomar, i de fall då det frågade dem och erhöll undervisning. Det sinnelag barnets föräldrar visa mot hvarandra, mot tjenarne eller mot dem, för hvilka de äro mest ogenerade, är ett långt eftertryckligare exempel för bar-

Familjen.

net än det mönstersinnelag, modern eller fadern på en söndagseftermiddag eller om aftonen, då det går till sängs, beskrifver för barnet. Det barnet tillåtes göra vid måltiderna eller eljest då familjen är ensam, framstår mycket mera i barnets uppförande, då främmande komma än det sätt föräldrarne föreskrifvit barnen att antaga i andra personers närvaro, genom att gång efter annan under det de skulle tvättas och klädas förmana dem att vara höfliga och anständiga och uppföra sig på ett passande sätt. Vanor att tänka, bevekelsegrunder för uppförandet, regler för smaken och syftemål för lifvet gifvas eller befordras vid bildandet af barnen i hemmet snarare genom exempel än genom förmaning; omedvetet oftare än med afsigt. Det är detta som förökar svårigheterna vid ett rätt danande af barnen, utan att derför förminska dess ansvar och pligt.

Det är till ingen nytta att söka undkomma pligten att rätt dana barnens sinnen och karakterer i våra egna hem, om vi icke önska välja *det* alternativet, att få dem illa danade af oss eller andra genom vår försummelse af denna pligt. Barnen äro *odanade* att börja med; — de behöfva danas och skola förvisso äfven danas. Att göra detta på ett rätt sätt är vår skyldighet; att göra det på ett orätt sätt medför en öfverhängande fara. Vi äro ansvarige för deras daning — den må vara rätt eller orätt — och vi få umgälla följderna. Antingen vi veta derom eller icke, forma vi dag efter dag våra barn genom det vi säga och göra och ännu mer genom hvad vi äro. Våra ord till och inför dem; vårt sinnelag och uppförande i deras närvaro äro väldiga faktorer vid deras daning — för tiden och evigheten. Höfves det oss då icke att väl besinna behofven och anlagen hos hvart och ett af våra barn särskildt; att väl begrunda alla tillfällen och metoder för deras rätta danande och att städse ihågkomma pligten, ansvaret af och svårigheterna vid en dylik daning?

Varen brinnande i anden. *)

Rom. 12: 11.

Om jag skall nyttja ett elektriskt batteri fordras det både negativa och positiva poler. Batteriet kan vara laddadt och all kraft ligga der förborgad, men tar jag endast i den ene tråden känner jag det ej mera än om jag toge i ett vanligt segelgarn. Men tar jag fatt i båda skall en kraft kännas, som sätter sjelfva hårspetsarne i rörelse.

Det samma kan sägas om kristendomen. Söker man endast lägga bort det onda, och ej göra det goda, upphöra med att vara tröga, men ej bli brinnande i anden; vill man trakta efter det höga, men på samma gång förbise att hålla sig till det ringa o. s. v., skall man ej känna mera kraft af kristendomen än man gjorde, då man endast tog fatt om den ena polen af batteriet.

Jag tror här finnas de som "icke rätta sig efter denna verlden," men hvilka likväl aldrig förvandlas genom sitt sinnes förnyelse (v. 2), många som "ej låta sig besegras af det onda," men likväl ej "besegra det onda med det goda" (v. 21). Hela deras karakter är negativ. Vi söka hos dem och fråga: "fins der dryckenskap, otukt, sabbatsbrott, fritänkeri, girighet, svordom o. s. v.?" men på alla frågor få vi ett nekande svar. Men om då frågan blir: "fins der hjertats tro, kristlig kärlek, nit för själar, ömhet för oomvända, sinne för uppoffring, allvarliga böner och bekännelse af Kristus?" blir åter svaret nej. De stå närmast dem, som Kristus kallar "ljumma."

Den text vi valt kan passa in på sådana, men icke endast på dem, utan på alla kristna i vår tid: "Varen brinnande i anden."

I. Se hvad dessa orden kunna ha att innebära.

Att brinna eller vara brinnande kan i allmänhet betyda både ondt och godt. Så t. ex. säger Paulus "det är bättre att gifta sig än brinna." Der tages ordet i en ond bemärkelse. Det säges om vrede, både då det talas om Guds och menniskors, att den är brinnande. Gud har en rättvis nitälskan, som brinner; menniskan en syndig ondska. Vi nyttja samma

*) Sammandrag af en predikan hållen i Göteborg af T. T.

ord och säga: "den och den brinner af hat" eller "han brinner af kärlek." Samma böjelser kunna antändas, samma själskrafter sättas i rörelse och samma sinne låga, men i ena fallet för något godt och i det andra för något ondt. Men huru vi än se på saken, så finna vi att texten, betraktad i ett sådant ljus, måste ha vissa vigtiga lärdomar att gifva oss. Här menas naturligtvis att vara het för eller brinnande i anden för det rätta, för Kristus och hans sak samt sin och andra själars väl.

a) *Brinnande i* **anden** *innebär i första rummet motsats till köttets lustar.*

Vi behöfva ej att gå långt för att bevisa, att menniskor brinna i köttet.

Det fins så mycket som upptänder den elden. Liderlighet upptändes t. ex. genom dåliga, sinliga *visor,* som inläras i ungdomen och upptända lustarne; genom *läsning* som har till syfte att uppväcka sådana tankar, och genom *bilder* i många skämttidningar och i romanbibliotek. Sedan på en mängd usla *caféer*, som springa upp, liksom svampar ur jorden, och genom *teaterföreställningar,* der halfnakna qvinnor framträda. För att sedan upptända liderlighetens eld fullkomligt, eldas med allehanda *starka drycker,* hvilka uppegga annars domnande passioner. Följden af elden finnes i olyckliga hem.

I motsats till denna är en eld tänd i *anden,* och detta af Guds Ande, som kallas eller liknas vid eld. Och denna andens eld är i allt motsatsen till den eld, som brinner i menniskans lustar. Huru vigtigt är det icke att då fråga oss, om vi hafva en brinnande *ande* uti oss!

b) *Brinnande* **i** *anden,* innebär att andlighet, sann kristendom, fins *uti* själen, och är icke blott en yttre sak.

All mensklig gudstjenst lägger an på ytan. En yttre bekännelse, en yttre form, yttre ceremonier och ju grannare dess bättre. Huru ofta deremot talar icke Herren i ordet om hjertat och själens inre!

"Bevara ditt *hjerta* med all flit" etc.

"Jag skall gifva dem ett *nytt hjerta.*"

"Guds rike är invärtes *uti* eder."

"Jag skall bo *uti* dem. Jag *i* dem."

"Gören först dryckekaret rent *inuti.*"

Många likna i andligt en person, som köper en hel mängd böcker af allehanda innehåll och på olika språk och fyller sina bokskåp med dem, men har intet af dess innehåll i sitt hufvud eller vetande. Så ha de kristendom i kyrka, psalmbok, bibel och öfver allt och bära namnet att de äro kristna, likasom den, hvilken eger böcker, kan hållas för lärd; men hjertat är lika tomt på kristendom, som en bok af bleck, jag såg på en filosofie doktors graf, var tom på bokligt innehåll. Här deremot är allt hvad som tillhör sann tro och kärlek, renhet och lif, erfarenhet af fröjd och glädje i Gud, det är *i* anden, då de äro brinnande i den.

En fader hotade en gång sin dotter med att bränna upp bibeln, om hon ej ville lemna sina andliga funderingar. "Pappa kan ej bränna upp det jag har *här*" (i hjertat), sade hon. Hon hade det goda och sanna, den lefvande kristendomen uti sin anda.

c) *Brinnande innebär att det är* **värmande** *och* **lifvande.**

Betrakta dem som brinna af begär efter penningar, utmärkelse eller nöjen, huru de eldas och lifvas. Man kan se det i ansigtet, höra det i talet och märka det i hela uppträdandet. Vi se dem ej gå med en likgiltig uppsyn eller intet sägande ögon, då glöden fins i dem.

Och kan icke det samma sägas om dem, i hvilka den himmelska elden är tänd i själen? Vi ha sett personer med nedslagen min, tårfylda ögon och dystra ansigten, en stum tunga och lojt sätt kunna både fröjdas, springa, tala, bedja och allt i följd af att hjertat lifvats af andens eld. Se den guvernant i Newcastle, som gick och hörde Moody och blef omvänd och så lifvad att hon ej kunde tiga, så glad att hon måste bekänna Herren. Hon fördrefs från sin befattning och måste söka en annan, men hon var glad och frimodig i anden.

Att hafva en död kristendom värmer ej mer än veden gör utan eld. Kunskap är endast ved, der måste vara eld, då värmer den.

d) *Elden har äfven en* **förstörande** *kraft.*

Hela bibeln är full af tal om offer. Många af dessa uppbrändes på altaret, och då såg Gud ned till den offrande med behag. Vi lemna Gud inga försonings- utan *tackoffer.* (Se v. 1).

Herrens nitälskan bör tära, brinna och i sin brand taga allt med sig. Vår kärlek,

Skräddarfogeln.

glädje, sorg, våra krafter och gåfvor; allt bör ingå i denna eld och bli offradt åt Herren.

Se t. ex. på den, som brinner af begär för starka drycker. Den som tar sig en måttlighetssup säges ej brinna af begär, icke heller den som *någon* gång blir öfverlastad. Men den som tänker på, talar om, arbetar för, gifver tid, krafter, penningar, kropp och själ och sig helt åt dryckenskapen, han brinner. Så är ock icke den brinnande, som *någon* gång är rörd, utan den som brinner *ständigt*.

c) *Då vi äro brinnande i anden brinna vi* ***för*** *något och* ***mot*** *något.*

Vi hafva bevis härpå i skriften att så är fallet. Det är ett slags dubbelverkan i branden. Och här inkommer det positiva och negativa, jag nämnde i början.

Se t. ex. när Mose kom ned från berget, så upptändes han af en helig eld emot folkets synder och han gick så långt i nit att han slog sönder lagens taflor. Det var ett djupt hat *mot* synden. Men samme Mose, som så hade brunnit emot den synden, att folket uppsatt en guldkalf, blef sedan af Gud ombedd att ej bedja för folket, ty Gud ville förgöra det; och Gud lofvade att i stället för dem göra Mose och hans efterkommande till ett mägtigt folk. Men Mose vägrade till detta och framträdde med det djupaste allvar inför Gud och bad *för* folket. Der se vi hans ande brinna *mot* synden, men *för* syndaren, mot guldkalfven, men för folket.

Så var det med Kristus i templet. Samma stad, som han nyss gråtit öfver, samma tempel, han kallade sin Faders hus och nitälskade och brann *för*, samma stads synder och samma tempels orenande brann han *emot*.

Paulus kom till Aten. Då han såg det afguderi, som fans der, *upptändes* han i anden emot det, men uppmanade af kärlek folket att vända sig till Gud.

Somliga tro att då vi hata synderna och tala emot dem, vi afsky och hata syndaren. Om detta vore fallet, hvarför skulle då den samme personen bedja för, tala med, gråta öfver och söka syndarens räddning?

Brinn mot allt ondt så att du ej tål det, men brinn af kärlek för syndarens väl så att du gör allt godt för honom.

II. Hafva vi behjertat uppmaningen deri?

Vi äro allt för mycket böjda för att höra och höra utan att behjerta det vi höra. Vi läsa förmaningens ord utan att lyda dem och göra likasom barnen i hemmet, der föräldrarne ständigt "kälta" på dem, utan att de akta på det som säges; så höra vi Guds vilja i ordet utan att akta på den. Fins icke en mängd tydliga skriftställen, som Gud upprepat utan att dessa behjertas? Och är icke detta ett ibland dem?

a) *Ha vi besinnat att det är* ***Guds*** *ord?*

Om så är, då bör det behjertas lika mycket

som det: "du skall icke stjäla," eller "du skall icke dräpa." Hvem af eder skulle vilja gå och bryta mot dem? Nu är detta uttaladt af samme Gud och han är lika noga med allt sitt ord. Vi hafva intet löfte om lärjungaskap, om vi ej bli vid det och i hela vårt lif behjerta det. "De som blifva vid mitt ord, de äro mina rätta lärjungar."

b) *Ha vi behjertat det som en helsosam pröfvosten?*

Vi se här hvad sinne Gud vill vi skola hafva. Vid hvarje förmaningsord böra vi fråga oss sjelfva: "har jag uppnått detta eller brister något hos mig än?" I städer bruka vi vanligen rätta våra ur antingen efter någon urmakares eller efter någon tornklocka. Men alla dessa äro bristfälliga, det är ett föremål, hvarefter det bästa ur måste rättas och det är *solen*. Så är det med vårt hjertas förhållande. Menskliga böcker kunna vara bra att rätta och pröfva sig efter, men den sol, som lyser i ordet, är den bästa och efter den böra vi pröfva oss. Må vi så använda denne text!

c) *Såsom ett godt medel att uppnå det bästa tillståndet för oss sjelfva och andras väl?*

Det är ej is och snö som framkalla blommor och kläda naturen i prakt. Det är ej kyla i sinne och sätt som gör hem och hjertan lyckliga. Det är ej bistra vindar, som tina upp och glädja; det är den varma luften och solens *brännande* strålar.

Det är ej snögubben vi ställa oss omkring i den kalla natten, det är ej det blänkande isberget vi vända ansigtet mot och ropa: "o, hur varmt och godt." Nej, det är brasan, den lifvande elden. Så är det den andliga värmen i en faders, moders, lärares sinne, som drar barn och andra till sig. Den *käns*.

d) *Såsom det bästa medel att lyfta oss upp mot höjden?*

I veten att all eld har en uppstigande natur. Sjelf höjer lågan sig och tar med sig allt som den insveper uti sin flamma och för det med sig uppåt.

Vi önska komma närmare Gud och himmelska ting. Det är det enda sätt, på hvilket vi kunna besegra verlden under våra fötter. Tänk

på luftseglaren, huru små föremålen äro under honom, då han betraktar dem från sin höga ställning. Den stora staden liknar några tegelstenar stående bredvid hvarandra, fälten äro små fläckar och de stora floderna som löpa genom dem äro såsom små silfvertrådar. Skall väl hans sinne intagas af något så ringa!

Om denna eld, som Herrens Ande tänder i vår ande, börjar lifligt brinna, skall den föra oss upp i de himmelska rymderna; och vi skola utropa om allt här nere: "det är idel fåfänglighet."

III. **Några vinkar om huru vi bäst kunna bli brinnande i anden.**

a) *Bed om den Helige Ande.*

Det är från honom du bör hemta den andens eld, som skall lifva och värma. Det är icke genom att arbeta upp känslan och söka att anstränga sig, ty det blir endast "främmande eld på Herrens altare" eller till gjord lifaktighet.

b) *Betrakta noga Jesu nit, ifver och allvar* för själar, för sanningen, och emot synden och lögnen. "Ikläden eder Herren Jesus." Studera så hans lif, hans känslor och hela Kristus, att du kan känna såsom han.

c) *Haf skriftens sanningar klara* för dig, hvad angår syndens följd, de ogudaktiges förtappelse och eviga qval, detta skall göra dig brinnande för dem och du skall med ifver söka rädda dem från "den kommande vreden."

Skräddarfogeln.

Den förunderlige lille fogeln, hvaraf en teckning finnes, är vanligen känd under namnet skräddarfogeln; den fins i Indien och hans namn på det vetenskapliga språket är *Orthotomus longicaudus*. Han bygger sitt näste på ett ganska egendomligt sätt. Han väljer ett passande blad, synnerligen ett som hänger ned från en liten gren, i kanten gör han små hål, och nyttjar dervid sitt näbb likasom skomakaren sin syl eller skräddaren sin nål.

Då han gjort dessa hål tar han en tråd, någon växtfiber, vanligen längre än han behöfver. Då han funnit en sådan tråd börjar han att föra den genom hålen och drar löfvets sidor till hvarandra och bildar ett rundt bo något spetsigt nedåt. Vanligen nyttjar han endast ett blad, men kan han ej finna ett, som är stort nog, syr han ihop två eller flere och gör deraf sitt bo. Då han sytt ihop dem, samlar han dit en del dun liknande bomull; och på detta vis får han sig ett varmt, ljust och vackert näste, hvilket knappt är synligt bland löfven och der han är trygg för nästan hvarje fara.

Som man sjelf gör vill man andra skola göra.

Hvar och en går sin egen väg och tycker den rättast vara, äfven om den är aldrig så galen. Suparen vill att andra skola supa, svärjaren att andra skola svärja. Kortspelaren kan ej spela ensam och vill derför inöfva någon, om ingen fins, som är kunnig i spelet. Då satan föll, drog han tredje parten af himmelens stjernor med sig, och då han kom till jorden sökte han med ens att förleda menniskan till att bli likadan som han sjelf är.

Stackars pojkar på verkstäder och fabriker, de både lockas och hotas innan de fått lära alla de äldres dåliga vanor. De måste snusa, tugga, röka, supa och svärja, äfven om hela naturen och känslan sätter sig deremot. De måste lära sig alla fula vanor, emedan de äldre inbilla dem att det är manligt att öfva dem.

Pojken på teckningen har sjelf lärt att röka. I början var det motbjudande; han rökade och kräktes, blef blek och sjuk; men måste likväl röka. Nu har han öfvervunnit rekrytskolan i denna öfning, men har fått fatt på hunden och vill lära honom det samma. Löjligt, säger du. Ja, men är det icke lika löjligt att pojkar komma med en cigarr i munnen, nästan lika lång som de sjelfva äro? Är det icke löjligt att se stora män, fina s. k. herrar komma och bära en pinne gjord af hoprulladt ogräs, giftigt af naturen och förgiftadt genom usla tillsatser? Jo, det är både ömkligt och löjligt. Och denne lille pinne är till den grad herre öfver dem, att de hvarken kunna företaga sig en resa, studera, arbeta, tänka, läsa eller sedan de ätit sitt mål må väl af maten, om de icke få suga på den. Det är en bra svag karakter, som låter en tre tums pinne vara herre öfver sig tycker *T. T.*

Klosterlifvet afslöjadt.

1 kap.

Min afresa från hemmet.

Jag är den äldsta af åtta barn och föddes i Irland den 20 Augusti 1842 af ansedda föräldrar Min moder tillhör en högadlig familj; hennes namn såsom ogift var Margaret Byron. I sin ungdom var hon för sin stora skönhets skull känd under namnet "Rosen af Stone Park," den egendom i grefskapet Roscommon i Irland, der hon var född. Efter sitt giftermål med min fader utvandrade hon med honom till Amerika år 1850 och bosatte sig slutligen i Rhode Island, der de nu vistas

Jag blef från min barndom omsorgsfullt undervisad af min moder i den romersk katolska kyrkans tro och traditioner. Jag uppfostrades i protestantiska skolor, der jag frimodigt mötte hvarje motsägelse och anfall mot min religion. Från min tidiga barndom värderade jag högeligen bönens förmån och allt hvad som bar pregeln af sann gudsfruktan. Jag längtade efter någonting bättre än denna verldens tomma fåfänglighet. Min själ trängtade efter den eviga sanningens lifgifvande källa. Jag sökte frid vid jungfru Marias och helgonens bilder och i biktstolen; men allt var förgäfves. Mina sinnen voro förtjusta af romerska kyrkans imponerande ceremonier, musik och gudstjenst; men min själ förblef otillfredsställd och tom.

I Augusti 1861 besökte jag Newport i Rhode Island. Här blef jag snart framstående bland den glada, tanklösa hopen i jagandet efter verldsliga nöjen. Men mitt hjerta, min själ blef dock snart trött vid den alltför i ögonen fallande fåfängligheten af ett sådant lif. En händelserik förändring var nära. Den 15 Augusti anses af katolikerna såsom en helig dag, emedan de då fira Marie himmelsfärd. Jag bevistade messan den morgonen i S:t Marys kyrka i Newport och biktade mig på eftermiddagen. Lydig den katolska kyrkans lärdom, som befaller de biktande att för biktfadern upptäcka hvarje känsla och tanke inom dem, anförtrodde jag min biktfader, fader Hughes, de tvifvel och farhågor jag hyste angående tillräckligheten af min religion och att jag var högst olycklig. Han tillrådde mig på det vänligaste sätt att gå in i ett kloster, då detta tydligen vore min kallelse och det enda sätt genom hvilket min själ kunde bli frälst. Han prisade det ogifta ståndet såsom den högsta nåd Gud kunde förläna sina skapade varelser, sägande att jag icke kunde erhålla något större bevis på Guds kärlek till mig än att få blifva hans ende Sons, Jesu Kristi brud och icke tillhöra någon syndig man på jorden. Han försäkrade mig att jag inom klostrets heliga murar, understödd af mina medsystrar, de öfriga nunnorna, som voro i besittning af en lika helig frid och ro som helgonen i himmelen, skulle svinga mig högt öfver den menskliga kärlekens atmosfer och lefva i helighetens ljus och i Guds fullkomliga kärlek.

Han tillrådde mig äfven att läsa S:t Atphernsi Liguori skrifter, isynnerhet "Den helgade nunnan." Detta helgon beprisar de åt Gud invigde jungfrurna och säger, att af alla lyckliga tillstånd är nunnans det mest fullkomliga och sublima, emedan hennes tillgifvenhet icke är egnad åt familjen, åt en jordisk man, åt denna verldens egodelar, åt fåfänglighet i klädsel; utan hon är fri från alla jordiska band, från slägtingar och vänner, långt skild från den onda verldens larm och oro.

Jag var då nitton år gammal — en ålder, då hjertat beherskas af intryck som kunna kallas romantiska eller sentimentala. Egande en entusiastisk natur, uppfyldes jag af begär att göra ett stort offer åt Gud och lyssnade derför med nöje till min biktfaders råd. Från denna tid började jag lefva ett nytt lif: jag tillbragte största delen af dagen i kyrkan. Jag kände stor hänryckning för sjelfpålagd botgöring, såsom t. ex. att hvarje dag försaka en måltid och afhålla mig från allt som kunde skaffa mina sinnen någon förnöjelse. Jag brukade bedja i flera timmar; och i biktstolen omtalade jag de syner och hänryckningar jag erfor under bönen och mitt innerliga begär att försaka mig sjelf. Min biktfader smickrade mig i min förvillelse, genom att säga mig att Herren hade begåfvat min själ med sina högsta gåfvor och från all evighet bestämt mig för att blifva ett stort helgon. "Alla syner, hänryckningar och sjelfförsakelser komma från Gud," sade han, "och beteckna en stor helighet." Han uppmanade mig äfven att påskynda mitt inträde i ett kloster, emedan, om jag längre dröjde i verlden, skulle Gud fråntaga mig dessa himmelska gåfvor.

Såsom en naturlig följd af dessa falska lärdomar blef jag snart uppblåst af min egen rättfärdighet och började anse mig för bättre än andra. Men likväl *kallades* jag ödmjuk. Emedan ödmjukhet var en dygd, försökte jag förvärfva mig den genom utöfvandet af vissa förödmjukande handlingar, såsom t. ex. att tvätta fötterna på någon smutsig tiggare eller genom att förrätta en tjenares lägsta syssla.

Jag ser nu tillbaka på den tiden — och i ljuset af Guds nåd tillskrifver jag alla de tröstegrunder och hänryckningar jag erfor såsom romersk katolik, endast sjelfbehag och andeligt högmod. Jag trodde mig älska Gud, men jag drefs i stället af egenkärlek. Jag ansåg mig vara ett mönster af ödmjukhet, men min ödmjukhet fiskade beständigt efter andras pris och beröm. Jag var icke medveten om mitt verkliga tillstånd inför Gud; ty jag var alldeles berusad af mina nya erfarenheter. Jag beslöt derför att offra mitt lif på sjefförsakelsens altare och lossa hvarje menskligt band som förenade mig med verlden.

Då jag af naturen hyste en stark tillgifvenhet för mina närmaste, utstod jag den största smärta och ångest, då jag skulle försaka mitt hem. Min kärlek till min moder gränsade till afguderi; och tanken på skilsmessa från henne var såsom döden. Allt annat kunde jag försaka, men aldrig min moder! Det skulle krossa mitt hjerta att lemna min egen dyra moder.

Tanken på att för alltid vara skild från denna älskade moder fylde understundom min själ med tvifvel och knot mot Gud. Hvarför kunde jag icke älska Gud och uppnå helighet utan att bryta de heligaste jordiska band. Hvarför hade Gud gifvit mig en så tillgifven natur, om det var olagligt för mig att utöfva den? Hvarför skilja mig från hvarje föremål af kärlek och skönhet, som Guds hand hade bildat?

Jag hyste ofta sådana ångestfulla tankar och kände det såsom en pligt att omtala dem för min biktfader. Denne sade mig, att sådana tankar voro frestelser från djefvulen, som gerna ville locka mig ifrån mitt fullkomliga hängifvande åt det religiösa lifvet genom att anfalla mig på min svagaste punkt — min innerliga

tillgifvenhet. Han förebrådde mig för det jag lyssnade till den ondes ingifvelser och sade mig, att jag måste välja mellan Gud och min moder; ty jag kunde ju icke tjena båda; och om jag valde den senare, skulle jag förlora min odödliga själ och bli förtappad. Han anförde dervid det språket: "den som älskar fader eller moder mer än mig han är icke värd att vara min lärjunge." Jag trodde alltså att Gud fordrade detta offer och jag gaf det. "Ju större offret är, desto större är förtjensten" Jag var så helt intagen af denna falska föreställning om frälsning, att jag bestämdt beslöt qväfva hvarje naturlig böjelse i hjertat, sönderslita alla band, för evigt taga afsked af mina älskade föräldrar och allt hvad jag höll heligt och dyrt och egna mitt unga lif åt en beständig korsfästelse af den natur, min skapare gifvit mig. Jag kunde *då* icke inse det som den helige Ande *sedan* gjort klart för mig, att Kristi förtjenst betryggat min frälsning, oberoende af några mina egna förtjenster.

Nästa svårigheten att öfvervinna var att få mina föräldrars samtycke, hvilket jag icke genast erhöll. Äfven i denna svårighet tog jag min tillflykt till min biktfader, hvilken jag vid alla tillfällen ansåg mig böra rådfråga. Det råd han gaf mig var att gå i kloster *utan* deras samtycke, om de icke gåfve sitt bifall dertill. Han sade mig att jag i detta hänseende borde förakta mina föräldrars råd och befallningar och omfatta klosterlifvet trots deras önskningar, emedan den trohet jag svurit Gud och min andlige ledare vore af mera vigt, och jag vore förbunden att följa hans råd, så vida jag icke ville begå en svår synd. Han fördömde mina föräldrar och kallade dem "djefvulens redskap" till att söka frånröfva Gud min själ.

Min fader, som såg mitt beslut att gå in i kloster, gaf motvilligt sitt samtycke; och efter ett år, tillbragt under bön och betraktelse öfver det vigtiga steg jag ämnade taga, var den händelserika dag inne, då jag måste skilja mig från allt hvad jag älskade på jorden och från min ungdoms kära omgifning.

Den 1:ste Oktober 1862 var min sista dag i hemmet — den sista som tillbragtes i mina kära föräldrars, syskons och vänners sällskap, den sista lyckliga dagen, efterföljd af många långa år af enslighet. Jag kan icke nu erinra mig denna dag utan den djupaste rörelse.

Låt mig, om jag kan, beskrifva det slutliga afskedet från familjekretsen i hemmet. Alla äro tillsammans, men inom några ögonblick skall *en* vara frånvarande för att aldrig mera intaga sin vanliga plats ibland dem. Jag knäböjer bredvid min fader för att erhålla hans välsignelse, innan jag för alltid lemnar honom. Darrande och med brutna ljud, beder han Gud välsigna hans barn, under det de heta tårarne, droppande såsom regn på mitt böjda hufvud, öfverväldiga mig med en outsäglig sorg.

Än en gång lutar jag mig till min afgudade moders bröst och lyssnar till slagen af detta älskande trogna hjerta, som nästan brister af sorg, då hon för sista gången omfamnar sitt förstfödda barn. Farväl, älskade moder! — förde man mig bort ifrån dig att begrafvas nere i jorden, kunde jag icke vara mera bokstafligen död än jag nu måste vara för dig och verlden! Farväl, mina små bröder och systrar! Farväl, hvarje kärt förtroligt föremål! Mina ögon blicka ned på eder för sista gången. Farväl, mina älskade vänner; vi skola ej längre dela hvarandras sorger och fröjder. Farväl, I älskade, och förlåten mig om jag någonsin med uppsåt förorsakat eder någon smärta; förlåten mig alla mina fel och bedjen för mig! Jag ryckte mig slutligen från min moders omfamning — och det sista föremål mina ögon hvilade vid denna oförgätliga afton, var min bedröfvade moder, som med outsäglig sorg och ömhet följde mig med sina kärleksfulla ögon.

Bandet är slitet. Jag är icke längre i eder krets. Farväl hem, lycka, — allt på jorden! Farväl!

(Forts.)

Anmälan.

Ljus i Hemmet utgifves under året i tolf nummer om 16 sidor hvardera, och kostar på posten 1 kr. utom vanligt postarvode. Den är utan tvifvel en af de billigaste tidningar i vårt land. Vi sända några profnummer till åtskilliga personer och vi önska att hvar och en måtte söka att sprida den. Det inses lätt att en sådan tidning ej är anlagd på lekamlig vinst. Vårt mål är att tjena Herren och hans sak. Och den som ej kan skrifva eller offentligen förkunna ordet, kan likväl medverka till att sprida det, genom att söka införa det i hem, der det ej finnes. Om någon samlar prenumeranter till minst 20 ex. kan han, om så önskas, insända 20 kr. och vi sända honom lika många ex. under korsband och betala sjelfva omkostnaden.

En plansch, *Gamledags blommor*, medföljer n:r 1.

Red. af Ljus i Hemmet, *Göteborg.*

Böcker för under halfva priset.

För att afyttra vårt gamla och en del nya lager säljas följande böcker till det ovanligt låga pris, som här uppgifves. Somliga hafva bestält två eller tre gånger t. o. m. dubbla antalet af dem, hvilket visar att det är mycket lätt för återförsäljare att afyttra så många, att de ha penningarne igen och ändock en god förtjenst, på samma gång de göra godt genom att sprida dem.

Bikupan, bunden för 1875—81 à 1: 50 pr ex. = kr. 10: 50.

Ljus i Hemmet, bunden för 1879—81 à 1: 50 pr ex. = kr. 4: 50.

2 ex. **Klarare än solen,** bunden à 1: 80 pr ex. = kr. 3: 60.

3 ex. **Folkvännen,** häftad à 1 kr. pr ex. = kr. 3.

4 ex. **Eli Johnsons nykterhetsföredrag,** kr. 3.

3 ex. **Josefs historia** (12 kolorerade planscher) = 1: 35.

3 ex. **Taflor ur apostlarnes lif** (12 kolorerade planscher) = 1: 35.

3 ex. **Taflor öfver Palestina** (12 kolorerade planscher) = 1: 35.

20 ex. Barnskrifter à 8 öre pr ex. = kr. 1: 60.

400 lösnummer af Bikupan och Ljus i Hemmet, = kr. 8.

5 ex. **Bibeln** (ett poem) à 10 öre pr ex. = 50 öre.

Dessa böcker och tidningar till ett värde af öfver 38 kronor erhållas, **jemte 25 vackra kolorerade planscher** för **15** kr., om kontant liqvid insändes till undertecknad. Läs igenom listan och jemför noga priset och värdet på det som erhålles för endast 15 kr.

Bikupans Redaktion.

GÖTEBORG. GÖTEBORGS HANDELSTIDNINGS AKTIEBOLAGS TRYCKERI 1882.